

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. október 30-án.

Kezdő ének: 167. dicséret 1. verse

Főének: 390. dicséret mind a 4 verse

Textus: 2. Korinthusi levél 3. rész 12-18. verse: „Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk, és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izráel fiai a mulandó dicsőség végét. De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el. Sőt mindmáig, valahányszor Mózes olvassák, lepel van a szívükön. De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel. Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott igeszakasz gondolatmenetét egy kép határozza meg. Izráel népének szívét, értelmét, mondhatom úgy is, hogy felfogó képességét, elhomályosította egy lepel, ami miatt nem értették meg pontosan, hogy mi Isten akarata. Azért kellett a Megváltónak, Jézus Krisztusnak eljönnie, hogy ez a lepel elkerüljön a szívekről és megismerhessék tisztán, zavartalanul Isten üzenetét.

Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy a Mindenható reformációja volt ez a teremtet világra nézve. Jézusnak kellett eljönnie a világba, hogy az emberek megértsék: ne Mózesről, ne a prófétáktól várják azt, hogy rajtuk keresztül lehet beszélni Istennel, hiszen van közvetlen út a Mennyei Atyához. Megváltónk levette azt a leplet, ami akadályozta a látásunkat. Erre van szüksége minden egyes embernek, hogy megértse: Isten nem homályosan célozgat, nem kétértelmű módon üzenget, hanem teljesen világosan mondja el, hogy mi a terve az emberrel, hogy megváltani, megmenteni, üdvözíteni akar bennünket. Ezt pedig nem értem meg mindaddig, amíg Jézus el nem veszi a leplet a szívemről, vagyis közvetlenül, személyesen nem szembesülök Isten üzenetével. Ahogyan az apostol itt megfogalmazta: „fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét”, vagyis semmi nem áll közöttünk és a Mindenható között.

Reformátor ősünk is arra törekedett, hogy minden közvetítő szerep, minden akadály elháruljon az emberek elől, és megállhassanak a saját lelkiismeretükkel Isten előtt. Luther Márton is azt a kérdést tette fel, hogy miként találom rá a kegyelmes Istenre? A választ pedig a Szentírásban megnyugtatóan megtalálta, minden külső segítség nélkül. Kálvin János, amikor életének nagy fordulataról beszél, akkor azt mondja, hogy Isten egy hirtelen megtéréssel megragadta őt. Itt sem jelzi azt, hogy valaki Jézuson kívül segítségére lett volna. A sort pedig folytathatjuk magyar reformátorunkkal, Sztárai Mihállyal, aki az egyik énekében ezt a személyes vallomást teszi: „mindenkoron áldom az én Uramat, kitől várom én minden oltalmamat. Benne vetem minden bizodalمامat, mindenkorom dicsérem, mint Uramat”. (254. dicséret 1. vsz.) Nincsen szükség semmilyen közvetítőre, hogy az élő Istenre rátalálhassunk.

Ha pedig még egy kicsit visszamegyünk az évszázadokban és egy jól ismert teológusnak a nevét említem, Augustinusét, akkor még jobban kirajzolódik számunkra, hogy mit jelent Isten közvetlen érintése, mit jelent az, hogy Jézusban elvételik a lepel. Augustinus, miután a földi örömei mindenféle fajtáját kipróbálta, nagyon komolyan keresni kezdte az üdvösség útját. Sokáig nem talált semmit. Aztán egy alkalommal gyermekmondókát hallott, aminek a szövege arra buzdította: „vedd és olvasd, vedd és olvasd”. Ebből értette meg, hogy elő kell vennie a Szentírást. A Római levél 13. részéből (13-14. verse) pedig ez szólította meg: „Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, hanem öltések magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.” Személyre szóló üzenete volt ez a Mindenhatónak, ami teljesen megújította az életét. Elkerült a lepel a szívéből, ami miatt nem tudta egészen addig megérteni Isten szavát. Amikor tehát a reformációról, mint a lepel lehullásáról beszélünk, akkor először személyes megújulásról van szó.

Ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy gyülekezeteink, egyházunk számára is elvételik a lepel. Az apostol ugyanis a személyes rész előtt egy közösségről, Izráel népről beszél: „ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel”. Kicsit furcsán érezzük magunkat. A kérdés ugyanis erősen bennünk van: közösségként is létezik megtérés? Hogyne létezne. Amikor nem csak a lelkem belső csendjében képviselem Isten ügyét, hanem a gyülekezet közösségében is aszerint járok el.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. október 30-án.

Itt pedig hadd hozzak egy egészen konkrét dolgot, amit egyre élesebben, erőteljesebben látok. Nagyon sok keresztyén ember ítélkezővé vált. Azt gondoljuk ugyanis, hogyha valami külső dolgot megteszünk, vagy nem teszünk meg, hogyha valamilyen feltételt szabunk, akkor azzal teljesítettük, hadd mondjam így, kipipáltuk Isten akaratát. Ha egy nőnek hosszú a haja, egy férfinak pedig rövid, akkor ez megfelel a Bibliának, egyébként pedig nem. Ha egy gyülekezetben csak bizonyítottan megtért emberek vannak, akkor az Jézus Krisztus élő gyülekezete, egyébként pedig nem. A gondolat természetesen bennem van, mint ahogyan Pál apostol is megfogalmazta a Római levélben: „Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amiben mást megítélsz, abban önmagadat ítéled el, hiszen ugyanazokat teszed, miközben ítélkezel”. (Rm. 2.1) Az ítélkezés Isten ellen való véték. Ugyanúgy, mint a gyilkosság, a lopás vagy éppen a paráznság.

Keménynek érezzük ezeket a szavakat? Lehet, hogy azok, de csak azért, mert a közösségünk előtt lehullott a lepel. Gyülekezetünk itt és most érzi azt a világos üzenetet, hogy a Mindenható előtt nincsenek kicsi és még elviselhető vétkek, vagy éppen nagy és mindenképpen kiírtandó vétkek. Nem is olyan régen egy lelkipásztor írta le, hogy taszítsuk ki a gyülekezetből a paráznát, az alkoholistát, a függőségben szenvedőket, mert ők nem öröklik Isten országát, és a közösség megtisztulásának ez az útja. Minden olyan gyülekezet pedig, amelyik elviseli az ilyenek jelenlétét, az nem igazi gyülekezete Krisztusnak.

Ki kell mondanom, Kedves Testvéreim, hogy aki ember felett ítéletet mond, az ugyanolyan vétket követ el, mint az, akiről véleményt alkot. Nem szabad megtúrnunk az ítélkezést a gyülekezetünkben, az egyházunkban, mert az azt jelenti, hogy még nem értettük meg Isten üzenetét, még a lepel ott van a szívünkön. Az igazi krisztusi közösség megbocsátó közösség. Pontosan úgy, ahogyan a XVII. század során református presbitériumaink a Dunántúlon eljárak. A Kiskomáromi jegyzőkönyvben találunk egy feljegyzést, amely szerint a presbitérium egy asszonyra, akit lopásért fel kellett volna akasztani, a következő vezeklést szabta ki. „Három vasárnap mind röggeli, s mind dellyesti prédikációkor, a fekete posztót fejére buritván, álljon arra rendeltetött helyön, és a negyedik vasárnap a reggeli prédikáció után az ünnepélyes kiengesztelést véghez vigye. És úgy osztán fogadtassék vissza.”

Természetesen felmerülhet bennünk, hogy ez nem ellentétes Isten üzenetével? Ez nem mond ellene Krisztus megváltásának? Egyáltalán nem. Pál apostol ugyanis a lepel lehullása után odairja, hogy „az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság”. Csak a Krisztustól jövő szabadságban vagyunk képesek megbocsátani, csak a Tőle jövő szabadságban vagyunk képesek arra, hogy felülemelkedjünk a mi kicsinyes érzéseinken és gondolatainkon és elfogadjuk azt, amit Isten szeretne látni az életünkben.

„Ahol az Úr lelke, ott a szabadság”. Történelmi távlatokba nézve is ki kell mondanunk, hogy a szabadság nem ott van, ahol a fegyverek azt kívívják. A szabadság éppen ezért nem valósult meg 60 esztendővel ezelőtt, 1956-ban. A szabadság nem ott van, ahol emberi erőfeszítések szeretnék azt elérni. Éppen ezért nem hozta el azt semmilyen politikai rendszer, sem annak a megváltozása. Viszont lehet szabadság ott, ahol emberileg nézve rabság van, elnyomás van, üldöztetés van. A kitétel ugyanis ez: „ahol az Úr lelke, ott a szabadság”.

Lehetett szabad az a protestáns gályarab prédikátor, akit a hite miatt üldöztek, börtönbe vetettek. Akinek télvíz idején nem adtak ruhát és nem adtak fekvőhelyet a cellában. Akit több száz kilométeren keresztül, mint valami barmot hajtottak, hogy gyalogosan jusson el a végső célhoz. Aki a hajó padjához volt láncolva és vályúban tálalták fel neki az ennivalót. Lehetett szabad, mert ott volt vele Isten Lelke.

Kedves Testvéreim! A mai napon, amikor a reformáció ünnepére emlékezünk, akkor nem az a kérdés, hogy szabadok vagyunk-e minden politikai és minden egyházi elnyomás alól. Nem az a kérdés, hogy minden külső körülmény rendezett-e. Hanem az a kérdés, hogy a lepel a szívünkről lehullott-e? Megértettük-e azt, hogy nem rajtunk múlik, hogy minden megújul, hogy a személyes életünkben, vagy a gyülekezetünkben lesz-e reformáció, hanem azon, hogy Isten Szentlelke átjárta-e az életünket. Mi, akik ma itt vagyunk, adjunk hálát Istennek, hogy Jézus Krisztus elvette a leplet, hogy Ő ma is adja nekünk Lelkének erejét! Kérjük hát szüntelenül a mi Megváltónkat: „Jézus segíts engem ebben, hogy éltem folyjék szentebben, és hogy ne menjek ítéletre, támassz fel engem új életre. A te lelkednek ereje az új életnek kútfeje, hogy hadd legyek élő személy, Lelked által én bennem élj!” (347. dicséret 5. vsz.)

Amen!

Záró ének: 469. dicséret mind az 5 verse